

Κατρίν Καλενγκουλά

Το δεύτερο μυθιστόρημα
της τηλεοπτικής σειράς του Ντάρεν Σταρ

NETFLIX

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ
ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ
NETFLIX

EMILY IN PARIS

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Emily in Paris 2**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Emily in Paris 2
Από τις Εκδόσεις Hachette Livre, Vanves 2022
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Catherine Kalengula
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Ψυφτοπούλου

© Hachette Livre, 2022
© 2023 Viacom International Inc. All Rights Reserved. Emily in Paris
and all related titles, logos and characters are trademarks
of Viacom International Inc.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5107-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5108-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

Κατρίν Καλενγκουλά

Το δεύτερο μυθιστόρημα
της τηλεοπτικής σειράς του Ντάρεν Σταρ

EMILY IN PARIS

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΕΣ

Αυτό είναι! Έπειτα από ένα κάπως περίπλοκο ξεκίνημα και μια σειρά από γκάφες από τη στιγμή που έφτασα στο Παρίσι, αρχίζω να μεταμορφώνομαι σε βέρα Παριζιάνα! Για παράδειγμα, πλέον δε λέω σχεδόν ποτέ «What?» ή «Oh my God!», αλλά «Ε;» και «Ω, λα, λα!» Το πρωί δεν πατάω στο γραφείο πριν από τις δέκα, ή ακόμη και τις δέκα και τέταρτο! Στο μεσημεριανό διάλειμμα τρώω με το πάσο μου. Μάλιστα, καμιά φορά πίνω κι ένα ποτηράκι κρασί, έτσι απλά, στη μέση της μέρας. Απίστευτο, ε;

Όμως, το καλύτερο από όλα είναι πως νομίζω ότι βρήκα τη θέση μου στο γραφείο. Οι συνάδελφοί μου, ο Λουκ και ο Ζουλιέν, με έχουν αποδεχτεί. Κι η Σιλβί, η προϊσταμένη μου, έχει αρχίσει να με συμπαθεί λιγάκι, ω ναι. Κι η απόδειξη; Έχει πάψει να μου βροντάει την πόρτα κατάμουτρα. Επίσης, καμιά φορά μού σκάει κι ένα χαμόγελο. Κι όχι εκείνο το περιφρονητικό χαμόγελο του στιλ *Θλιβερή, ανεγκέφαλη Αμερικανιδούλα, είσαι τελείως στόκος*.

Όχι. *Κανονικό* χαμόγελο.

Ναι, το ξέρω, είναι τελείως παλαβό!

Πλέον, όταν κυκλοφορώ στη γειτονιά μου, αισθάνομαι

σαν στο σπίτι μου. Και τα πράγματα έγιναν ακόμη πιο τέλεια από τη στιγμή που η φίλη μου, η Μίντι, εγκαταστάθηκε στο μικροσκοπικό διαμέρισμά μου.

Όπου υπάρχει χώρος για ένα άτομο, υπάρχει και για δύο – έστω κι αν, βασικά, δεν υπάρχει αρκετός χώρος ούτε για ένα άτομο.

Αχ, τη λατρεύω την παριζιάνικη ζωή μου!

Μόνο που υπάρχει ένα αγκαθάκι.

Ένα τόσο δα προβληματάκι, που ακούει στο όνομα Γκαμπριέλ.

Χτες πέρασα τη νύχτα μαζί του. Και δεν ήταν από εκείνες τις νύχτες που τις ξεχνάς τελείως με το που ξυπνήσεις την άλλη μέρα, όχι. Ήταν μια νύχτα απίστευτη, θεϊκή, έντονη. Καθένα από τα χάρδια του... Όχι, πρέπει να πάψω να κάνω τέτοιες σκέψεις.

Μα γιατί δεν μπορώ;

Σήμερα το πρωί, κι ενώ έχω βγει για τρέξιμο, το μόνο που σκέφτομαι είναι ο χρόνος που περάσαμε μαζί. Εκείνη την απαγορευμένη κρέπα. Απαγορευμένη γιατί ο Γκαμπριέλ είναι ζευγάρι με την Καμίλ, μια θαυμάσια κοπέλα, κι εγώ αρνούμαι να γίνω αντροχωρίστρα, να υποδυθώ τον ρόλο εκείνης της αχώνευτης στις ταινίες που τη σιχαίνεσαι τελείως.

Κακώς πήγα στο σπίτι του. Κακώς υπέκυψα στο πρώτο του φιλί, γιατί αποδεικνύεται πως είναι όπως τα κρουασάν σοκολάτας. Δοκιμάζεις ένα και μετά δεν τα χορταίνεις με τίποτε, θέλεις κι άλλο, κι άλλο!

Στην τελική, όμως, δε φταίω εγώ. Νόμιζα ότι ο Γκαμπριέλ είχε φύγει οριστικά για να εγκατασταθεί στη Νορμανδία, κι αυτό σήμαινε το τέλος της σχέσης του με την Καμίλ. Τελικά, όμως, έμεινε! Ο Αντουάν προσφέρθηκε να τον βοηθήσει

να αγοράσει το εστιατόριο όπου εργαζόταν, το οποίο, συμπωματικά, βρίσκεται ακριβώς μπροστά από το σπίτι μου. Βασικά, μπροστά από το σπίτι μας, μιας και μένουμε στην ίδια πολυκατοικία.

Και, φυσικά, ο Γκαμπριέλ αποδέχτηκε την πρότασή του!

Τέλος πάντων, το θέμα είναι πως, όσο και να ψάχνομαι για δικαιολογίες, αισθάνομαι τύψεις. Το κυριότερο, μακάρι να μπορούσα να διώξω εκείνη την αξέχαστη νύχτα από τη σκέψη μου. Όμως, είναι αδύνατο. Μήπως να καμωνόμουν ότι ο Γκαμπριέλ δεν υπήρξε ποτέ; Ξαν να μη συνέβησαν ποτέ όλα αυτά που ζήσαμε μαζί; Κλείνω τα μάτια μου και φαντάζομαι μια γομολάστιχα. Όταν φτάνω εκεί, αρχίζω να σβήνω ό,τι έχει σχέση μαζί του, το ένα μετά το άλλο.

Λοιπόν, ξεκινάμε με την πρώτη μας συνάντηση, στο κατώφλι του διαμερισμάτος του... Χμ, τα μάτια του. Τρελαίνομαι όταν με κοιτάζει. Αναστατώνομαι!

Όχι, αποφάσισα να ξεχάσω, οπότε θα το ξεχάσω.

Αντίο, πρώτη μας συνάντηση. Αντίο, πρώτο κοίταγμα στα μάτια.

Τώρα, ας περάσουμε σε κάτι άλλο: στις ομελέτες του, λοιπόν. Ζουμερές, αφράτες... εκείνη τη νύχτα, τα χάδια του με έκαναν να ανατριχιάζω σύγκορμη.

Όχι, για τις ομελέτες του λέγαμε τώρα!

Οι ομελέτες του, τόσο κρεμώδεις, τόσο αισθησιακές, τόσο... χμ...

Μα πώς γίνεται η επιδερμίδα ενός αγοριού να είναι τόσο απαλή και βελούδινη; Και τα χείλη του... Σκέτη γλύκα.

Αχ, όχι, δεν πρόκειται να τα καταφέρω!

Επιστρέφοντας στο σπίτι, πετυχαίνω τη Μίντι να προβάρει το ρούχο που θα φορέσει στην παράσταση. Ένα ρούχο

πραγματικά απίθανο, συνδυασμός κοστουμιού παράστασης και τουαλέτας. Απόψε θα τραγουδήσει πρώτη φορά στο καμπαρέ όπου εμφανίζονται ντραγκ κουίνς. Κι εγώ χαίρομαι πραγματικά που θα βρίσκομαι εκεί για να τη στηρίξω.

Είμαι σίγουρη πως θα είναι καταπληκτικά.

«Άψογο!» αναφωνώ εκστασιασμένη. «*Το λατρεύω!*»

«Αν μπορούσες να φέρεις λίγο κόσμο στο κλαμπ απόψε, θα ήταν τέλεια», απαντάει εκείνη. «Πρέπει να αποδείξω ότι μπορώ να φέρω πελάτες. Και κυρίως πελάτες που καταναλώνουν αλκοόλ, άφθονο αλκοόλ».

Εκείνη τη στιγμή λαμβάνω ένα μήνυμα. Αχ, όχι, είναι η Καμίλ και με ρωτάει αν έχω δει τον Γκαμπριέλ. Εννοείται πως τον έχω δει. Και όχι μόνο, παρεμπιπτόντως.

Βέβαια, περιορίζομαι σε ένα σκέτο «Όχι». Ύστερα μου γράφει πως θέλει να τα πούμε λιγάκι μετά τη συνάντησή μας που θα πραγματοποιηθεί αργότερα μέσα στη μέρα, στο Σαβουάρ. Για να μου πει τι πράγμα; Λες να της εξομολογήθηκε ο Γκαμπριέλ τι συνέβη ανάμεσά μας; Ω, λα λα, μακάρι να είναι κάτι άλλο, οτιδήποτε άλλο, κι όχι αυτό!

Η Μίντι με βλέπει που έχω ταραχτεί.

«Τι συμβαίνει; Μειώθηκαν οι *followers*;»

«Όχι, όμως νομίζω πως έχασα μια φίλη», απαντάω λυπημένη. «Την Καμίλ. Δεν της έχω μιλήσει από όταν μου ανακοίνωσε ο Γκαμπριέλ ότι θα παρέμενε στο Παρίσι. Κι αργότερα θα τη δω στο γραφείο να μιλήσουμε για τη σαμπάνια που παράγει η οικογένειά της».

«Το πρόβλημα ποιο είναι;» με ρωτάει η Μίντι. «Το ότι αυτός ο τύπος θα μείνει στο Παρίσι;»

«Ναι», απαντάω αμήχανα. «Λοιπόν, το θέμα είναι το εξής: όταν πέρασα να *αποχαιρετήσω* τον Γκαμπριέλ, το

προηγούμενο βράδυ, η όλη φάση εξελίχθηκε στην πιο τέλεια ερωτική νύχτα που έζησα σε όλη μου τη ζωή!»

Ορίστε, το παραδέχτηκα. Η Μίντι με πλησιάζει με την παλάμη σηκωμένη, σαν να ετοιμάζεται να το πανηγυρίσουμε.

«Έμιλι, τέλεια φάση!»

«Όχι», απαντάω αποφασιστικά, οπότε εκείνη κάθεται αμέσως. «Νόμιζα πως δε θα τον έβλεπα ξανά. Είναι λες και μεταμορφώθηκα στην Παμ Σπάισερ».

«Ποια είναι η Παμ Σπάισερ;» με ρωτάει.

«Α, είναι μια κοπέλα από το Σικάγο που πίνει τα κέρατά της και κλέβει τα αγόρια των άλλων».

Η Μίντι το σκέφτεται.

«Εσύ δεν κανόνιζες μια ρομαντική απόδραση στο Σεν Τροπέ με τον Ματιέ;»

«Έπειτα από όσα έγιναν τις προάλλες, δεν είμαι και τόσο σίγουρη», ομολογώ.

«Απαπά», απαντάει εκείνη. «Είναι το τέλειο άλλοθι».

Μπορεί και να έχει δίκιο. Ίσως αυτή να είναι η τέλεια λύση για να ξεχάσω τον Γκαμπριέλ.

Και να αποφύγω να καταντήσω μια απαίσια Παμ Σπάισερ!

ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΑΜ ΣΠΑΪΣΕΡ!

Τέλος πάντων, σύντομα θα καταλάβω τι συμβαίνει. Όπως ξεκινάω για να πάω στο γραφείο, πετυχαίνω τον Γκαμπριέλ, που έχει ήδη αρχίσει να αφαιρεί το παλιό όνομα του εστιατορίου. Χμ, είναι τόσο όμορφος... Παρατηρώ τα χέρια του, τα φαντάζομαι να ταξιδεύουν πάνω στο κορμί μου... Χμ...

Όχι, όχι, πρέπει να σταματήσω, εδώ και τώρα!

Θα σκέφτομαι την Παμ Σπάισερ. Οπότε, θα ηρεμώ αμέσως.

Ναι, αυτό είναι. Κανένας δεν τη χώνευε. Κι εγώ δε θέλω να καταλήξω μια αχώνευτη!

Με το που με βλέπει, ο Γκαμπριέλ κατεβαίνει από τη σκάλα στην οποία είχε σκαρφαλώσει.

«Πώς λες να ονομάσεις το εστιατόριο;» τον ρωτάω στο χαλαρό.

«Κοίτα, ο Αντουάν θέλει να το πούμε *Chez Lavaux*. Εγώ, πάλι, έλεγα να το ονομάζαμε *Chez Gabriel*. Εκτός κι αν έχεις κάποια καλύτερη ιδέα;»

Δεν έχω, όμως κι αυτός δεν μπορούσε να πάψει να με κοιτάζει μ' εκείνα τα πανέμορφα μάτια του; Τι να κάνω κι εγώ υπό τέτοιες συνθήκες; Ποιος θα μπορούσε να αντισταθεί σε έναν τέτοιο πειρασμό, ε; Ποιος;

«Γκαμπριέλ, θα συναντήσω την Καμίλ στο γραφείο σήμερα», τον ενημερώνω. «Τι της έχεις πει;»

«Μονάχα ότι, χάρη στην επένδυση του Αντουάν, έμεινα στο Παρίσι».

«Ναι, κι εγώ θα μείνω στο Παρίσι λόγω της δουλειάς για έναν χρόνο. Ύστερα επιστρέφω στο Σικάγο. Ποτέ μου δεν είχα σκοπό να μπω εμπόδιο στη σχέση δυο ανθρώπων. Κανονικά, εσύ δεν έπρεπε να είσαι στο Παρίσι κι εγώ δεν μπορώ να κάνω τέτοιο πράγμα στην Καμίλ».

«Τίποτε δεν έκανες στην Καμίλ», απαντάει εκείνος κι είναι σκέτη γλύκα έτσι όπως μου χαμογελάει. «Σ' εμένα, πάντως, κακό δεν έκανες».

Αχ, είναι ανάγκη να μου το θυμίζει αυτό; Τη νύχτα που περάσαμε μαζί δεν ήταν απλώς τέλειο το σεξ. Όχι, ήταν μια αποκάλυψη. Δες και τα δυο κορμιά μας γνωρίζονταν από πάντα. Και, τέλος πάντων, στο Παρίσι βρίσκομαι, έχω το δικαίωμα να γίνομαι ρομαντική!

Ο Γκαμπριέλ εξακολουθεί να διεισδύει στην ψυχή μου με τα μάτια του. Δε δείχνει καθόλου (μα καθόλου) έτοιμος να με ξεχάσει... Κι όμως, πρέπει. Γιατί εγώ δεν πρόκειται να γίνω μια Παμ Σπάισερ, αυτό αποκλείεται!

Εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται ο Αντουάν από το εστιατόριο. Με το που με προσκαλεί σε ένα πάρτι την επόμενη μέρα, εκμεταλλεύομαι την ευκαιρία προκειμένου να εξapolύσω το «άλλοθι» μου.

«Δυστυχώς, δεν μπορώ να έρθω. Θα βρίσκομαι στο Σεν Τροπέ με τον Ματιέ Καντό».

«Σοβαρολογείς;» απορεί ο Γκαμπριέλ, κάνοντας μια γκριμάτσα.

«Α, τον τυχεράκια», σχολιάζει ο Αντουάν.

Οπότε, βρίσκω την ευκαιρία και ξεγλιστρώ χαμογελαστή.

Είμαι σίγουρη ότι πήρα τη σωστή απόφαση. Η χθεσινή νύχτα πρέπει να περιοριστεί σε αυτό: ένα λάθος το οποίο δεν πρέπει να επαναληφθεί.

Όμως, γιατί μου είναι τόσο δύσκολο;

ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

Φτάνοντας στο γραφείο, βρίσκω τη Σιλβί και τον Λουκ να συζητάνε ζωηρά. Μόλις αντιλαμβάνομαι τι ακριβώς δουλεύουν, συνοφρυώνομαι.

«Συγγνώμη, για τη Σαμπέρ λέτε;» ρωτάω.

Για τη Σαμπέρ, δηλαδή για τη φίρμα σαμπάνιας που δημιούργησα, η οποία δεν προορίζεται να την πίνουμε, αλλά για να ψεκάζεται.

«Ναι», απαντάει ο Λουκ. «Είχα δυο τρεις ιδέες που θα μπορούσαμε να προσθέσουμε στην καμπάνια».

«Νόμιζα πως εγώ είχα αναλάβει τον συγκεκριμένο πελάτη», σχολιάζω με έμφαση.

Η Σιλβί σηκώνει το κεφάλι και με κοιτάζει.

«Ναι, όμως από τη στιγμή που η σαμπάνια είναι γαλλικό προϊόν, σκέφτηκα πως θα ήταν χρήσιμο να προσθέσει κάποιες πινελιές ο Λουκ».

Μάλιστα... Παραδόξως, αυτό δε με ενοχλεί καθόλου! Κυρίως αν σημαίνει πως έχω ένα πρόσχημα ώστε να αποφύγω να συναντήσω την Καμίλ σήμερα. Είναι πολύ νωρίς ακόμη, δεν ξέρω τι να της πω.

«Μπορεί και να είναι καλή ιδέα τελικά», συμφωνώ.

«Μάλιστα, ίσως να μην είμαι καν παρούσα στη συνάντησή. Μήπως να εξαφανιζόμουν μερικές ωριότες και να λέγατε στην Καμίλ ότι είμαι άρρωστη;»

«Γιατί το λες αυτό;» ρωτάει η Σιλβί.

«Έχεις κάτι;» απορεί ο Λουκ.

Δεν ξέρω, το σύνδρομο της προδοσίας θεωρείται αρρώστια; Γιατί από αυτό υποφέρω! Δεν αντέχω να αντικρίσω την Καμίλ. Είμαι σίγουρη πως θα καταλάβει τα πάντα μόλις δει το ντροπιασμένο ύφος μου. Σαν να είναι γραμμένα όλα, φόρα παρτίδα, στο μέτωπό μου: *Χτες τη νύχτα έκανα σεξ με τον φίλο σου και ήταν τέλεια.*

Βοήθεια!

Εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται ο Ζουλιέν.

«Μόλις έφτασε η Καμίλ. Ζήτησε να σε συναντήσει, Έμιλι. Κακοδιάθετη μου φάνηκε».

Ο Λουκ με παρατηρεί.

«Τώρα που το λες, είσαι στ' αλήθεια κάπως χλωμή».

Και, παρότι χλωμή, φροντίζω να χαμογελάω όταν πηγαίνω να συναντήσω την Καμίλ. Μια Καμίλ που, πίσω από τα μεγάλα γυαλιά ηλίου της, δε φαίνεται να είναι στα καλύτερά της.

«Είσαι εντάξει;» ρωτάω ανήσυχη.

«Ναι, απλώς δεν ξέρω τι να κάνω με τον Γκαμπριέλ», μου εξομολογείται.

«Μα τα πράγματα εξελίχθηκαν τέλεια για εσάς», απαντώ όλο χαρά. «Θα μείνει στο Παρίσι! *Άφογα!*»

Η Καμίλ, όμως, δε συμμερίζεται τον ενθουσιασμό μου.

«Δεν αποφάσισε να μείνει για μένα, όμως, σωστά; Κάτι παράξενο συμβαίνει, και δεν ξέρω τι ακριβώς».

Κάτι παράξενο; Τι παράξενο; Μα όχι, τίποτε το παράξενο δε συμβαίνει. Απολύτως τίποτε!

ΤΟ ΠΙΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Στη διάρκεια της συνάντησης για την προώθηση της σαμπάνιας, ο νους της Καμίλ ταξιδεύει κάπου αλλού. Και νομίζω ότι ξέρω πού. Στο μεταξύ, έχω πληροφορηθεί ότι θα βγούμε για φαγητό το μεσημέρι με τη Σιλβί. Η Καμίλ μονάχα μια λέξη έχει στα χείλη της: Γκαμπριέλ. Το περιβάλλον μπορεί να είναι θαυμάσιο –το προαύλιο του Λούβρου–, όμως εγώ ένα πράγμα θέλω: να τελειώσει αυτό το γεύμα γρήγορα! Πρώτη φορά στη ζωή μου αισθάνομαι τόσο άβολα.

«Λοιπόν, ο Γκαμπριέλ αποφάσισε να μείνει στο Παρίσι, όμως το πρόβλημα είναι πως άλλαξε ξαφνικά απόφαση», λέει η Καμίλ. «Κι εγώ δεν ξέρω τι να σκεφτώ».

«Μισό, για τον σεφ λέμε τώρα;» ρωτάει η Σιλβί.

«Ναι», σπεύδω να διευκρινίσω. «Το αγόρι της Καμίλ».

Η Σιλβί με κοιτάζει επίμονα. Δεν ήξερε ότι ο Γκαμπριέλ είχε σχέση με την Καμίλ. Ευτυχώς, αποφεύγει να κάνει το οποιοδήποτε σχόλιο. Για την ώρα. Όμως, το βλέπω στο ύφος της πως περιμένει την πρώτη ευκαιρία για να με βομβαρδίσει με ερωτήσεις.

«Πέντε χρόνια είμαστε ζευγάρι και ξαφνικά μου ανακοινώνει ότι θέλει να επιστρέψει στη Νορμανδία, να

εγκατασταθεί εκεί και να ανοίξει δικό του εστιατόριο», συνεχίζει η Καμίλ.

«Στη Νορμανδία;» επαναλαμβάνει η Σιλβί. «Ω, λα λα, προσωπικά τη θεωρώ την πλέον θλιβερή περιοχή της Γαλλίας».

Δεν ξέρω κατά πόσο ισχύει αυτό, δεν έχω πάει ποτέ εκεί. Όμως, σκέφτομαι πως, εφόσον ζουν εκεί πέρα όμορφα άτομα, όπως ο Γκαμπριέλ, δεν μπορεί να είναι και τόσο χάλια, σωστά;

Κι ενώ η Καμίλ συνεχίζει την εξομολόγησή της, εμένα μου έρχεται να κρυφτώ κάτω από το τραπέζι.

Πολύ αργά.

Στρέφεται προς το μέρος μου, χαμογελώντας κάπως θλιμμένα.

«Και ξαφνικά αποφασίζει πως θα παραμείνει στο Παρίσι. Εγώ, όμως, ξέρω τον λόγο. Έχει να κάνει με έναν συγκεκριμένο άντρα».

Ορίστε; Άρα εγώ δεν έχω καμία απολύτως σχέση!

«Α, ναι;» απορεί η Σιλβί. «Είναι γκέι;»

«Όχι, εννοώ τον άντρα που επένδυσε στο εστιατόριό του», λέει η Καμίλ. «Τον Αντουάν Λαμπέρ. Όταν οι δικοί μου του προσφέρουν χρήματα, ώστε να εκπληρώσει ένα όνειρο ζωής, εκείνος αρνείται. Όταν, όμως, ένας τύπος με τον οποίο δεν έχω καμία απολύτως σχέση τού προτείνει το ίδιο ακριβώς πράγμα, δέχεται». Στο σημείο αυτό, η Καμίλ κάνει μια παύση, προτού συμπληρώσει: «Ένα αγάθι είναι το θέμα των χρημάτων, όμως δεν είναι το μοναδικό ζήτημα. Αποφασίζει να μείνει στην πόλη, αλλά δεν επικοινωνεί μαζί μου αμέσως μετά. Οπότε, τι σκαρώνει;»

«Μήπως είναι πνιγμένος με το στήσιμο του νέου εστιατορίου;» ρίχνω μια ιδέα.

«Όχι, έχω την αίσθηση πως κάτι περίεργο συμβαίνει», μου απαντάει. «Όμως, δεν έχω καταλάβει ακόμη τι είναι αυτό».

Και πού να ήξερε πως αυτό το «περίεργο» πράγμα κάθεται ακριβώς δίπλα της! Όταν σηκώνεται για να πάει στην τουαλέτα, κρατιέμαι για να μην αναστενάξω από ανακούφιση. Αυτό το σύντομο διάλειμμα προκύπτει πάνω στην ώρα.

«Μήπως σας βρίσκεται ένα ευρώ για τη μαντάμ πιπί;» μας ρωτάει.

Ποια μαντάμ πιπί; Όπως μου εξηγεί η Καμίλ, εννοεί την κυρία που είναι υπεύθυνη για τις τουαλέτες. Σαν να λέμε, περνάει όλη τη μέρα της εκεί πέρα, σου ανοίγει την πόρτα, σου δείχνει πού είναι το χαρτί υγιείας ή πώς να τραβήξεις το καζανάκι.

Απίστευτο!

Το ωραίο με το Παρίσι είναι πως δεν ξεμένω ποτέ από εκπλήξεις.

Όπως ήταν αναμενόμενο, με το που απομακρύνεται λιγάκι η Καμίλ, η Σιλβί βάζει μπροστά την ανάκριση.

«Αν κατάλαβα καλά, τα έχεις μπλέξει με τον σεφ; Σου έστειλε κάτι εσώρουχα στο γραφείο, το θυμάμαι πολύ καλά».

Όχι, αυτός ήταν ο Αντουάν, ο εραστής της Σιλβί και σύζυγος της κολητής της. Ψέματα είπα πως τα είχε στείλει ο Γκαμπριέλ, ώστε να μην προκαλέσω τη ζήλια και τον θυμό της Σιλβί. Γιατί μπλέκονται συνέχεια τα πράγματα τόσο πολύ εδώ πέρα;

«Μια παρανόηση ήταν», δικαιολογούμαι. «Ο Γκαμπριέλ δεν αποφάσισε να μείνει στο Παρίσι για χάρη μου, εντάξει; Η Καμίλ είναι φίλη μου».

«Πφφ, τι σχέση έχει το ένα με το άλλο. Αχ, Έμιλι, κάθε μέρα που περνάει γίνεσαι όλο και περισσότερο Γαλλίδα!»

Όταν της ανακοινώνω τα σχέδιά μου για το Σαββατοκύριακο στο Σεν Τροπέ, με τον Ματιέ, εκείνη επιμένει πως θέλω απλώς να το κάνω με έναν πελάτη ώστε να ξεχάσω το αγόρι της Γαλλίδας κολλητής μου.

Ωστόσο, δεν ήταν αυτό το μόνο που είχα κατά νου!

Στην πραγματικότητα, όμως, μπορεί και να ήταν. Είναι αυτό ακριβώς που είχα κατά νου.

ΥΠΝΟΣ ΣΕ ΚΟΥΚΕΤΑ

Από τη μία η Καμίλ, που δεν έβαλε γλώσσα μέσα, κι από την άλλη η Σιλβί, που με υποψιάζεται (όχι άδικα) για τα πλέον ειδεχθή εγκλήματα, καταλήγω να νιώσω ανακούφιση όταν επιστρέφω στο γραφείο. Εργασία και χαρά, κάτι σταθερό, απλό και ξεκούραστο! Το απόγευμα ξεκινάει με μια εισαγωγική παρουσίαση, την οποία έχει αναλάβει ο Ζουλιέν, για έναν μελλοντικό, σημαντικό πελάτη: τις βαλίτσες *Rimowa*.

«Για τη φίρμα σας, μια πραγματικά εμβληματική παρουσία στον χώρο, θέλαμε να δημιουργήσουμε μια νεανική καμπάνια, η οποία θα αναδεικνύει το σπιρτόζικο αλλά ταυτόχρονα κλασικό χαρακτήρα της σειράς», εξηγεί. «*Η ατάκα* μας: Αχώριστοι με τη βαλίτσα σας. Θέλαμε να υπογραμμίσουμε την ιδέα πως η βαλίτσα είναι ένα αντικείμενο τόσο προσωπικό όσο ένα τζιν παντελόνι».

Οι δύο εκπρόσωποι της εταιρείας –ένας νεαρός άντρας και μια γυναίκα, με ύφος αυστηρό– κοιτάζονται με τρόπο που κάθε άλλο παρά ενθουσιασμό μαρτυράει.

«Κι επίσης ότι τα ανθεκτικά προϊόντα της *Rimowa* αποτελούν δικλείδα ασφαλείας για κάθε μικρό μυστικό», συμπληρώνει ο Ζουλιέν. «Χα, χα, χα! Οι άνθρωποι βάζουν διάφορα πράγματα στις βαλίτσες τους! Είμαι βέβαιος πως

μπορείτε να φανταστείτε. Ε... επίσης, είναι μια μεταφορά, για τα πράγματα που κουβαλάει ο καθένας μας στο μυαλό του».

Ω, λα λα! Το ζορίζει για να αποσπάσει ένα γέλιο και δεν του βγαίνει. Στο μεταξύ, οι πελάτες δυσφορούν φανερά. Μάλιστα, η γυναίκα φαίνεται έτοιμη να ξεράσει...

«Όταν απευθυνθήκαμε στο γραφείο σας, ελπίζαμε πως θα βρίσκαμε μια προσέγγιση περισσότερο... καινοτόμα, ας πούμε», απαντάει εκείνη. «Κάτι ανάλογο με αυτό που κάνατε για τον Πιέρ Καντό».

Αμήχανος, ο Ζουλιέν αρχίζει να ψελλίζει: «Εγώ...» και «Ναι...» Στα δικά μου αυτιά, όμως, το μόνο που φτάνει είναι η κραυγή αγωνίας του: *Βοήθεια, Έμιλι!*

Δεν μπορώ να τον αφήσω έτσι ξεκρέμαστο.

«Μήπως να προτείνουμε μια συνεργασία με τον Πιέρ;» ρίχνω την ιδέα. «Μια βαλίτσα *ραγκαρντ*. Κάτι χτυπητό, αλλά πολύ στιλάτο».

«Αυτό, ναι, θα είχε ενδιαφέρον», συμφωνεί η πελάτισσα.

Άσσογα! Με το που ολοκληρώνεται η συνάντηση, τηλεφωνώ αμέσως στον Ματιέ για να του πω την ιδέα μου: μια γιγάντια βαλίτσα με το πρόσωπο του θείου του πάνω της. Περισσότερο κιτς, πεθαίνεις. Ενθουσιάζεται! Αμέσως μετά μου λέει για το Σαββατοκύριακό μας.

«Παρεμπιπτόντως, έκλεισα εισιτήρια με το τρένο για αύριο», με πληροφορεί. «Θα ταξιδέψουμε σε κουκέτες».

Σε τι πράγμα;

«Α!» αναφωνώ. «Η λέξη κουκέτα βγαίνει από το ρήμα *κουσέ*, δηλαδή κοιμάμαι;»

«Ναι, έχεις αρχίσει να πιάνεις τη λογική της γλώσσας», επιβεβαιώνει εκείνος.

«Βασικά, είναι μια φράση που ξέρω από εκείνο το τραγούδι, “Βουλέ βου κουσέ αβέκ μουά, σε σουάρ;”»

Μου πήρε κάμποσο καιρό για να καταλάβω ότι η τραγουδίστρια δεν πρότεινε σε κάποιον απλώς να κοιμηθεί μαζί της. Όταν τελικά έπιασα το νόημα, οι συγκεκριμένες λέξεις απέκτησαν εντελώς άλλες διαστάσεις.

«Εντάξει, αν επιμένεις», απαντάει ο Ματιέ.

Γελάω κάπως αμήχανα.

Μια μικρή ερώτηση: Πρέπει στ’ αλήθεια να «κοιμηθούμε» σε κουκέτα ή απλώς παίζει αμφισημία; (Υπάρχουν αμέτρητες τέτοιες περιπτώσεις στα γαλλικά.)

Δεύτερη ερώτηση: Θέλω στ’ αλήθεια να κοιμηθώ σε μια κουκέτα... με τον Ματιέ Καντό;

Λοιπόν, ναι. Αυτό είναι το πραγματικό ερώτημα.

ΜΙΑ ΜΑΝΤΑΜ ΠΙΠΙ ΜΕ ΑΠΙΘΑΝΗ ΦΩΝΗ!

«Εχνάω γρήγορα όλα τα προβλήματά μου και δε σκέφτομαι τίποτε άλλο πέρα από τη Μίντι. Απόψε είναι η πρώτη της εμφάνιση στο κλαμπ!

Κι ενώ κοντεύω να ετοιμαστώ, η Καμίλ εμφανίζεται στο κατώφλι μου. Της πρότεινα να πάμε μαζί στην παράσταση, για να ξεχαστεί... ναι, και βασικά επειδή αισθάνομαι τύψεις. Όμως, δε χρειάζεται να το ξέρει εκείνη αυτό, σωστά;

«Αχ, τι τέλειο!» αναφωνεί όπως μπαίνει στο σπίτι. «Το διαμέρισμά σου είναι πολύ χαριτωμένο».

«Α, σ' ευχαριστώ. Για δύο άτομα είναι μικρό».

Η Καμίλ αναστενάζει μπροστά στην κουζινούλα μου.

«Πλέον, μου είναι αδύνατο να δω τηγάνι χωρίς να θυμηθώ τον Γκαμπριέλ. Το ίδιο ακριβώς είχε στο σπίτι του», συμπληρώνει έτσι όπως κοιτάζει το τηγάνι, που πράγματι ανήκει στον Γκαμπριέλ.

«Όλα τα τηγάνια στη Γαλλία ίδια είναι», σχολιάζω, ενώ πεθαίνω από αμηχανία.

Βέβαια, το συγκεκριμένο φιλοξένησε τις νοστιμότερες ομελέτες σε ολόκληρο τον κόσμο και το κράτησαν οι πιο τρυφερές, οι πιο στοργικές παλάμες, οι πιο...

«Είχε χαράξει τα αρχικά του πάνω στο δικό του», με πληροφορεί η Καμίλ, όπως ετοιμάζεται να πιάσει το μαγειρικό σκεύος.

Βοήθεια! Σπεύδω να τη βγάλω από το διαμέρισμά μου, προτού προλάβει να παρατηρήσει το μοιραίο τηγάκι. Προορισμός μας, το κλαμπ –μακριά από την αναθεματισμένη κουζίνα–, όπου συναντάμε τον Λουκ, τον οποίο επίσης έχω προσκαλέσει. Απ’ ό,τι φαίνεται, «πάει» τις ντραγκ κούνιες, όπως λέει. Μάλιστα, οκ, πριν περάσουμε μέσα, πρέπει να πω την αλήθεια για τη Μίντι, ώστε να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις: καμώνεται πως είναι άντρας που ντύνεται σαν γυναίκα, ώστε να μπορέσει να τραγουδήσει. Απλό, σωστά; Ανυπομονώ να τη δω πάνω στη σκηνή! Είμαι σίγουρη πως θα είναι καταπληκτική. Κι όλα αυτά ενώ φοβόταν τόσο πολύ να κάνει την αρχή, όταν γνωριστήκαμε στο πάρκο. Χαίρομαι που μπόρεσα να την ενθαρρύνω να κυνηγήσει το όνειρό της. Ίσως το χρωστάω στην «αμερικανική» πλευρά μου. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι άνθρωποι κάνουν τα πάντα προκειμένου να πετύχουν τα όνειρά τους, όσο φιλόδοξα κι αν είναι.

Ή μήπως έχει απλώς να κάνει με τη φίλια που μας δένει; Από τη στιγμή που καθίσαμε στο κλαμπ, στη σκηνή παρέλασαν εντυπωσιακές παρουσίες. Και, καθώς η Μίντι αργεί ακόμη να εμφανιστεί, εκμεταλλεύομαι την ευκαιρία για να πάω στην τουαλέτα. Εκεί με περιμένει μια έκπληξη! Η φίλη μου κάθεται στην είσοδο, με τη θουμάσια «ερμαφροδίτη» τουαλέτα της! Παράξενος χώρος για να τραγουδήσει... Με το που βλέπω το τραπεζάκι μπροστά της με τα κέρματα, όλα ξεδιαλύνουν.

«Εσύ είσαι η μαντάμ πιπί;» ρωτώ κατάπληκτη.

«Ναι, από τη στιγμή που δεν έχω άδεια εργασίας, σε πρώτη φάση δεν μπορούσαν να μου προτείνουν κάτι καλύτερο».

«Και πώς τα πας;» ρωτάω ανήσυχη.

«Κοίτα, μου υποσχέθηκαν να πω ένα τραγούδι», απαντάει εκείνη.

Αυτό είναι το σημαντικότερο, σωστά; Εκείνη τη στιγμή, ένας άντρας βγαίνει από την τουαλέτα, οπότε ξαφνικά απλώνεται μια οσμή όχι ιδιαίτερα ευωδιαστή.

«Ναι, είμαι επίσης η μαντάμ κακά, είναι αναπόφευκτο, δεδομένων των συνθηκών», σχολιάζει εκείνη, κάνοντας μια γκριμάτσα.

Καμμένη Μίντι! Παρηγοριέμαι με τη σκέψη πως θα τραγουδήσει κάποια στιγμή... Κι αυτή η στιγμή είναι τώρα! Ω, Θεούλη μου, ω λα λα, την καλούν στη σκηνή!

«Ένα ολόθερμο χειροκρότημα για τη μαντάμ πιπί!» λέει ο παρουσιαστής.

Η Μίντι ανεβαίνει στη σκηνή και στέκεται στο φως των προβολέων.

Στο μεταξύ, με το που ανοίγει το στόμα της, με πιάνει ανατριχίλα. Αμέσως, στην αίθουσα απλώνεται σιωπή. Ξεκινάει με το «Dynamite» των B.T.S., αργά, α καπέλα. Είναι μια απίθανη ερμηνεία! Όλοι την παρακολουθούν κολλημένοι στις καρτέκλες τους.

Όχι, είναι κάτι περισσότερο από απίστευτο. Είναι μαγικό.

Κι όταν αρχίζει να παίζει η μουσική και η Μίντι ανεβάζει ρυθμούς, όλοι μας θέλουμε να σηκωθούμε και να χορέψουμε.

Διόλου άσχημα για μια μαντάμ πιπί κακά!

ΜΙΑ ΕΥΚΟΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ (ΓΙΑ ΑΛΛΑΓΗ)

Το ξέρω πως ίσως ακούγεται σαχλό, όμως δε θα μπορούσα να αισθάνομαι περισσότερο χαρούμενη, ακόμη κι αν ήμουν εγώ εκείνη που είχε λάμψει απόψε στη σκηνή. Η Μίντι είναι φοβερά ταλαντούχα! Γεννημένη για να τραγουδάει! Εξακολουθώ να αισθάνομαι μια ανατριχίλα και δεν έχει να κάνει με την ψύχρα της παριζιάνικης νύχτας που μας υποδέχεται όπως βγαίνουμε από το κλαμπ.

Με τη Μίντι επιστρέφουμε στο σπίτι, πιασμένες χέρι χέρι, ενώ μας συνοδεύει και η Καμίλ. Κι εγώ αισθάνομαι σαν να πετάω στα σύννεφα. Απλώς εύχομαι να μη χρειαζόταν να υποδύεται άλλο η Μίντι τημαντάμι πιπί.

«Δηλαδή, άλλη λύση δεν υπάρχει από το να κάθεσαι στις τουαλέτες κάθε νύχτα;» τη ρωτάω.

«Εφόσον με αφήνουν να τραγουδάω, δεν έχω θέμα», με διαβεβαιώνει.

Η Μίντι είναι πραγματικά το πιο θαρραλέο και αποφασισμένο άτομο που γνωρίζω. Από τη στιγμή που έκανε την αρχή, τίποτε δε θα μπορούσε να τη σταματήσει, ούτε καν οι δυσσομίες. Τη θαναμάζω!

«Άλλωστε, ένας τύπος μού άφησε για πουρμπουάρ ένα

χαπάκι ecstasy», αστειεύεται. «Ή μπορεί και να ήταν καρμέλα για τον λαιμό, δεν ξέρω».

Σκάμε όλες στα γέλια. Γύρω μας, τα φώτα της πόλης λάμπουν, όμως δε συγκρίνονται καν με τη λάμψη στο βλέμμα της Μίντι.

«Τέλος πάντων, σας ευχαριστώ για την αποψινή έξοδο, κορίτσια», λέει η Καμίλ. «Την είχα πραγματικά ανάγκη».

Συγκρατώ το κύμα τύψεων που απειλεί ξαφνικά να με σαρώσει. Κατά βάθος, εγώ δε φταίω για όλα τα προβλήματα της Καμίλ με τον Γκαμπριέλ; Αν δεν είχα μπει στη μέση, είμαι σίγουρη πως ήδη θα τα είχαν βρει μεταξύ τους...

Όπως φτάνουμε στη γειτονιά μας, ρίχνω μια κλεφτή ματιά στο εστιατόριο.

«Είναι ακόμη αναμμένο ένα φως εκεί», επισημαίνω. «Θα είναι ο Γκαμπριέλ. Μήπως να πήγαινες;»

«Αν θέλει να με ξανακερδίσει, θα χρειαστεί να το προσπαθήσει πολύ», απαντάει εκείνη.

Αφού μας αποχαιρετάει με ένα φιλί, απομακρύνεται χωρίς καν να στρέψει το βλέμμα της προς το εστιατόριο. Στο μεταξύ, η Μίντι με κοιτάζει λυπημένα. Το ξέρει πως δε μου είναι εύκολο να παραιτηθώ από τον Γκαμπριέλ.

«Είσαι σίγουρη γι' αυτό που αποφάσισες να κάνεις;» με ρωτάει καλόγνομα.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, όταν πρέπει να απαντήσω σε κάποια ερώτηση, σκαλώνω. Αυτή τη φορά, όχι. Είμαι πεπεισμένη πως κάνω το σωστό. Ο Γκαμπριέλ πρέπει να τα ξαναβρεί με την Καμίλ κι εγώ πρέπει να εξαφανιστώ. Είναι φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλον, ταιριαζουν όπως... ο αρκάς και τα καρότα. Στα δύο λαχανικά, τρίτο δε χωράει!

«Ναι, είμαι σίγουρη».

ΜΙΑ ΒΑΛΙΤΣΑ... ΣΠΕΣΙΑΛ

Την επόμενη μέρα, κι ενώ εργάζομαι στο γραφείο, ο Ζουλιέν βάζει φωνή: «Έμμι!»

Έχει ύφος πανικόβλητο. Ή μήπως θυμωμένο; Σηκώνομαι γρήγορα και πάω να τον συναντήσω στην είσοδο. Κι εκεί, βρίσκομαι μπροστά σε μια πελώρια βαλίτσα της Rimowa, με το πρόσωπο του Πιέρ πάνω της. Και τι πρόσωπο!

Είναι... πώς να το πω; Σπέσιαλ. Έχω παρατηρήσει ότι οι Γάλλοι χρησιμοποιούν τη συγκεκριμένη λέξη συχνά προκειμένου να περιγράψουν κάτι παράξενο... ή κάτι που τους φαίνεται απαίσιο. Α, μα είναι εντυπωσιακά διπλωμάτες!

Εδώ, πάντως, ένα πράγμα είναι βέβαιο: Ζητήσαμε κάτι διαφορετικό και, αν μη τι άλλο, το λάβαμε.

«Ω... Θεέ μου».

«Ενώ εγώ σε στήριξα τόσο, πας και κλέβεις τον πρώτο πραγματικό πελάτη που μου εμπιστεύτηκε το γραφείο!» σχολιάζει ενοχλημένος ο Ζουλιέν.

Πήρα την απάντηση στην προηγούμενη απορία μου: Θυμωμένος είναι. Κι όχι απλώς θυμωμένος, διαολισμένος. Μα γιατί; Κανονικά έπρεπε να χαίρεται που οι άνθρωποι

της Rimowa έδειξαν τόσο ενθουσιασμό! Ή μήπως έχει ξεχάσει πως στην αρχή κάθε άλλο παρά είχαν εντυπωσιαστεί;

«Ο πελάτης παραμένει δικός σου», απαντάω με πεποίθηση.

«Και τότε γιατί η βαλίτσα αυτή στάλθηκε στο όνομά σου;» φωνάζει εκείνος.

Πάνω στην ώρα, εμφανίζεται η Σιλβί. Με το που βλέπει τη βαλίτσα, αναφωνεί: «Ω, λα λα. Απαπά. Θα χρειαστεί να πάρουμε και την επίσημη έγκριση του Ματιέ, σωστά;» σχολιάζει, προτού χαμογελάσει. «Μπα, νομίζω πως αυτή την έχεις εξασφαλίσει ήδη!»

Επειδή θα κοιμηθώ μαζί του σε μια κουκέτα, ε; Χα, χα, γελάσαμε.

Κι ενώ εκείνη απομακρύνεται, δείχνοντας να απολαμβάνει το αστειάκι της, ο Ζουλιέν με αγριοκοιτάζει.

«Τελείωσε. Από σήμερα να με θεωρείς ανταγωνιστή σου κι όχι πια φίλο».

Μα εγώ θέλησα απλώς να τον βοηθήσω... Μαντάρα τα έκανα!

ΝΤΟΥΛΙΟΥ ΝΤΟΥΛΙΟΥ, ΣΕΝ ΤΡΟΠΕ

Το πλεονέκτημα με μια τόσο «σπέσιαλ» βάλιτσα είναι πως, όταν τη σέρνεις πίσω σου, εύκολα σε εντοπίζει ο άλλος σε έναν σταθμό, ακόμη και πολυσύχναστο. Ένα δεύτερο πλεονέκτημα έχει να κάνει με το ότι είναι τόσο τεράστια, ώστε μόρρεσα να χωρέσω μέσα της τη μισή μου γκαρνταρόμπα για το Σαββατοκύριακο. Σούπερ πρακτική! Αλλά και σούπερ βαριά.

Έτσι όπως προχωράω στην αποβάθρα του σταθμού, έρχεται και με βρίσκει ο Ματιέ, με το θαυμάσιο χαμόγελό του.

«Λοιπόν, έχω την εντύπωση πως δεν πρόκειται να δυσκολευτείς ποτέ ξανά να εντοπίσεις τη βάλιτσα σου στο αεροδρόμιο!» αστειεύεται. «Νομίζω πως ο Πιέρ θα ενθουσιαστεί. Είναι πολύ *ιδιαίτερη*».

Δεν είναι διόλου άσχημος ο τρόπος με τον οποίο μιμείται την αμερικανική προφορά. Σοβαρά, όμως, ο Ματιέ είναι πολύ γοητευτικός, ευχάριστος, ευγενικός. Και κάτι ακόμη, πολύ σημαντικό: είναι ελεύθερος. Οπότε, γιατί αισθάνομαι έναν κάποιον... δισταγμό; Αν όχι μια δυσφορία; Κανονικά, έπρεπε να είμαι ενθουσιασμένη που θα περάσω το Σαββατοκύριακο μαζί του. Και μάλιστα στο Σεν Τροπέ! Απ' ό,τι έχω ακούσει, αυτό το λιμάνι, στον νότο της Γαλλίας,

αναδύει μια γοητευτική ατμόσφαιρα, έστω κι αν εγώ το μόνο που ξέρω είναι εκείνο το τραγούδι που έλεγε: «Ντούλιου, ντούλιου, ντούλιου, Σεν Τροπέ».

«Να, εδώ είμαστε», μου λέει, όπως στεκόμαστε μπροστά σε ένα από τα βαγόνια. Με βοηθάει να ανεβάσω τη βαριά βαλίτσα μου κι ύστερα με οδηγεί στην κουκέτα μας. «Θεωρώ πως δεν υπάρχει αρκετός χώρος και για τους τρεις μας», λέει δείχνοντας τη βαλίτσα μου. «Θα την παραδώσω στον υπεύθυνο αποσκευών».

«Σ' ευχαριστώ», απαντάω με ένα σφιγμένο χαμόγελο.

«Πάνω ή κάτω;» με ρωτάει όταν επιστρέφει.

Ορίστε; Ή, μάλλον, *παρντόν*; Το ξέρω ότι βρισκόμαστε σε κλινάμαξα, όμως και πάλι! Είναι ανάγκη να τα συμφωνήσουμε όλα από τώρα, ακόμη και τις στάσεις; Βλέποντάς τον να δείχνει τις δύο κουκέτες, αναστενάζω με ανακούφιση. Αυτό εννοούσε!

Πάντως, χαίρομαι όταν με αφήνει μόνη μου για μερικά λεπτά έπειτα από αυτό. Πρέπει οπωσδήποτε να συνέλθω και να πάψω να πανικοβάλλομαι με το παραμικρό! Και ποιος αποφασίζει να μου τηλεφωνήσει εκείνη τη στιγμή; Αυτός που έγινε αιτία να στριμώχνομαι με έναν άλλον άντρα σε εκείνη την κλινάμαξα.

«Έμιλι, πού είσαι;» με ρωτάει ο Γκαμπριέλ.

«Στο τρένο για το Σεν Τροπέ, με τον Ματιέ», απαντάω ψύχραιμα και αποφασιστικά.

Φάπα! Ξεγυρισμένη! Έτσι θα καταλάβει κι αυτός πως πρέπει να με βγάλει από το μυαλό του οριστικά και να κοιτάξει να τα βρει με την Καμίλ. Ο αρακάς θα επιστρέψει στα καρότα και όλα θα βρουν τη θέση τους, έτσι όπως πρέπει να είναι στη ζωή!

«Δεν μπορώ να το πιστέψω πως η κοπέλα που για χάρη της έμεινα στο Παρίσι δε θέλει να είναι μαζί μου», παραπονιέται εκείνος.

Δεύτερη φάπα! Μόνο που, αυτή τη φορά, την τρώω εγώ. Δε μου είχε πει ξεκάθαρα ως τώρα για ποιον λόγο είχε παραμερίνει. Ή, μάλλον, για χάρη ποιας είχε παραμερίνει... Με πιάνει μια γλυκιά ανατριχίλα... την οποία καταστέλλω αμέσως. Αν αρχίζω να σκέφτομαι έτσι, είναι σίγουρο πως θα λυγίσω. Θα φύγω σαν την τρελή από το τρένο για να πάω τρέχοντας στο εστιατόριο, ώστε να γευτώ μερικά ακόμη από τα φιλιά του και...

«Σε παρακαλώ, σταμάτα», τον εκλιπαρώ.

«Πες μου ότι δεν ήταν μια αξέχαστη νύχτα».

Όχι, αυτό δε θα μπορούσα να το πω σε καμία περίπτωση, ακόμη κι αν έτσι θα διορθώνονταν τα πάντα. Δεν μπορώ να του πω ψέματα. Άλλωστε, δε θα με πίστευε.

Αναστενάζω.

«Είπες πως θα έφευγες, Γκαμπριέλ».

«Πες μου ότι δε νιώσαμε το ίδιο ακριβώς».

Ούτε κι αυτό θα μπορούσα να το ισχυριστώ.

«Αρνούμαι να κάνω τέτοιο πράγμα στην Καμίλ».

«Ούτε κι εγώ θέλω να την πληγώσω», μου εκμυστηρεύεται. «Όμως, μου είναι αδύνατο να πάψω να σε σκέφτομαι. Να σκέφτομαι εμάς».

Η φωνή του... Αισθάνομαι ότι είναι ειλικρινής, κι επίσης πολύ λυπημένος.

«Κι εγώ δεν μπορώ να πάψω να σε σκέφτομαι, εντάξει; Όμως, πρέπει. Πρέπει να πάψω να σε σκέφτομαι, κι ας μην είναι εύκολο, γιατί δε νομίζω πως είχα νιώσει άλλοτε αυτό που ζήσαμε μαζί».

Ναι, ήταν η καλύτερη κρέπα που είχα μοιραστεί σε ολόκληρη τη ζωή μου! Μαζί του θα ήθελα να γευτώ άλλη μία, σε αυτήν εδώ την κουκέτα. Από πάνω ή από κάτω... Εντάξει, είναι χαρούμενος;

«Τότε, μην πας στο Σεν Τροπέ», με εκλιπαρεί.

«Γκαμπριέλ, ήταν μια νύχτα που θα μου μείνει αξέχαστη. Αλλά ήταν ένα λάθος...»

Ξαφνικά, ακούω κάποιον να ξεροβήχει πίσω μου. Αχ, όχι, ο Ματιέ επέστρεψε ήδη και άκουσε τα πάντα!

«Πρέπει να κλείσω», λέω στον Γκαμπριέλ.

«Με τον... σεφ μιλούσες;» συμπεραίνει ο Ματιέ. «Πλάγιασες μαζί του, ενώ είχες συμφωνήσει να πάμε μαζί στο Σεν Τροπέ;»

«Είναι μερδεμένη ιστορία», λέω, προσπαθώντας να τα μπαλώσω.

Με κοιτάζει απογοητευμένος.

«Τότε, να σου την ξεμπερδέψω εγώ: είσαι ερωτευμένη μαζί του;»

Διστάζω να απαντήσω... υπερβολικά πολύ.

«Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να το κάνω αυτό», λέει, καθώς απομακρύνεται.

«Στάσου!» Προσπαθώ να τον σταματήσω. «Πού πηγαίνεις;»

«Δεν πρόκειται να πάω στο Σεν Τροπέ με μια κοπέλα που είναι ερωτευμένη με έναν άλλον άντρα. Το δωμάτιο που έκλεισα στο ξενοδοχείο είναι στη διάθεσή σου. Καλά να περάσεις με το αγόρι σου».

Με αυτά τα λόγια, κατεβαίνει από το τρένο. Θέλω να κάνω το ίδιο, όμως ένας υπάλληλος με εμποδίζει. Είναι πολύ αργά, φαίνεται! Από το παράθυρο, φωνάζω στον Ματιέ,

που δείχνει να έχει ριζώσει στην αποβάθρα: «Δεν είναι το αγόρι μου! Δεν είναι το αγόρι μου!»

Όχι, ο Γκαμπριέλ δεν είναι το αγόρι μου.

Όμως, είμαι ερωτευμένη μαζί του.

Κι αυτό είναι το πρόβλημα.

Ήθελα να πάω κάπου για ένα Σαββατοκύριακο, με άλλη συντροφιά, ελπίζοντας να ξεχαστώ. Το αποτέλεσμα: σκέφτομαι μονάχα τον Γκαμπριέλ, ενώ ο Ματιέ έφυγε. Κι εκτός αυτού, έχω απομείνει μόνη σε ένα τρένο που με οδηγεί σε μια πόλη όπου δεν ξέρω κανέναν!

Μα γιατί τα κάνω συνέχεια όλα ανάποδα;.

Γιατί;

Έλεπα από ένα κάπως περίπλοκο ξεκίνημα και μια σειρά από γκάφες, αρχίζω πραγματικά να ενθουσιάζομαι με τη ζωή μου στο Παρίσι.

Οι συνάδελφοί μου με έχουν αποδεχτεί πλήρως και η προϊσταμένη μου έχει πάψει να μου βροντάει την πόρτα κατάμουτρα. Όταν βγαίνω βόλτα στη γειτονιά, αισθάνομαι πλέον ότι βρίσκομαι στον φυσικό μου χώρο. Στο μειαξύ, η ζωή είναι ακόμη πιο υπέροχη από τη στιγμή που η φίλη μου, η Μίντι, εγκαταστάθηκε στο μικροσκοπικό διαμέρισμά μου.

Μόνο που υπάρχει ένα αγκαθάκι. Ένα τόσο δα προβληματάκι, που ακούει στο όνομα Γκαμπριέλ... για τον οποίο η Καμίλ ζητάει να μου μιλήσει, κατεπειγόντως. Δες να της εξομολογήθηκε ο Γκαμπριέλ τι συνέβη ανάμεσά μας; Ω, λα λα, μακάρι να είναι κάτι άλλο, στιδήποτε άλλο, κι όχι αυτό!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISSN: 978-618-01-5107-7

9 786180 151077

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΛ: 2882